

תפ"ח (תל אביב) 13281-12-12 - מדינת ישראל נ' עמית פליקס טויל

פלילי - חוק העונשין - עבירות המתה

var MareMakom = "תפח (תל אביב) 13281-12-12 - מדינת ישראל נ' עמית פליקס טויל, תק-מח 2014(3),
{;p.IDHidden{display:none ;" (15/09/2014)30063

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

תפ"ח 13281-12-12 מדינת ישראל נ' טויל(עציר) 15 ספטמבר 2014

בפני: כב' השופט גלעד נויטל, אב"ד
כב' השופט מאיר יפרח
כב' השופטת גיליה רביד

בעניין: מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז ת"א (פלילי) - המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד שרון הר-ציון ועו"ד ענת בן-זאב
נגד

עמית פליקס טויל - הנאשם
ע"י ב"כ עו"ד ירום הלוי ועו"ד אלי כהן

גזר דין

כללי:

הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן במ/1 - שהוגש כחלק מהסדר טיעון וכולל שני אישומים נפרדים - בביצוע העבירות הבאות: הריגה לפי סעיף 298 לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק") ושיבוש הליכי משפט לפי סעיף 244 לחוק.

על פי המתואר באישום הראשון, בין הנאשם לבין שלומי נוהי, יליד 1988 (להלן: "המנוח") שררו יחסי ידידות עד שנת 2004, שאז פרץ ביניהם סכסוך שבמהלכו, דקר המנוח את הנאשם בבטנו. בתאריך 9.12.2005, בשעה 01:00 לערך, בעת שהמנוח הלך ברח' ז'בוטינסקי ברמת גן וחצה את הכביש, חלף במקום הנאשם כשהוא נוסע ברכב עם עוד ארבעה מחבריו. בראות הנאשם את המנוח, גמלה בו החלטה לנצל את שעת הכושר ולפגוע במנוח. הנאשם הורה לנהג הרכב, דוד טל, לעשות פניית פרסה, לעבור לצד השני של הכביש ולעצור ליד המנוח. או אז, ירד הנאשם מהרכב כשהוא אוחז בידו מפתח ברגים עשוי

עמוד 1

ברזל (להלן: הלום) והכה את המנוח באמצעותו מכה חזקה בראשו, כשהוא אדיש לאפשרות גרימת מותו של המנוח. מחמת המכה הקשה נפל המנוח ארצה ואיבד את הכרתו. הנאשם המשיך להכות במנוח מספר מכות ברגליו בעוד זה שוכב על המדרכה ואז חזר לרכב והורה לנהג לנסוע מהמקום, כשהוא מותיר את המנוח מחוסר הכרה וזב דם מראשו. כשנכנס הנאשם לרכב אמר לנהג לנסוע במהירות וכי תפס את שלומי ו"הוא מתפרפר". כתוצאה מהתקיפה, נגרם למנוח שבר דחוס בכיפת הגולגולת, הוא פונה לבית החולים ונפטר בתאריך 13.12.05, לאחר שעבר מספר ניתוחים.

על פי המתואר באישום השני, סמוך לאחר האירוע המתואר באישום הראשון, הורה הנאשם לדוד טל, בעל הרכב שבו נסעו עובר לתקיפה, לדאוג להסתרתו של הרכב מחשש שהרכב צולם או זוהה. בעקבות זאת, טל העביר את הרכב לקרוב משפחתו וזיין זיכרון דברים הנחזה להיראות כאילו הרכב הועבר לאותו קרוב משפחה מספר ימים לפני האירוע. הנאשם מצדו עזב את ביתו והסתתר במשך מספר ימים. כמו כן, במועד בלתי ידוע לאחר התקיפה הנ"ל, נפגש הנאשם עם ארבעת חבריו שעיימם נסע באותו לילה, ובמטרה לשבש את החקירה, הם נדברו ביניהם שאם יזומנו לחקירה, יתכחשו לנוכחותם ברמת גן ויאמרו ששיחקו ביחד סנוקר בפתח תקווה.

הנאשם הודה, כאמור, במסגרת הסדר טיעון שעל פיו תוקן כתב האישום המקורי שייחס לו מלכתחילה עבירה של רצח. הוסכם בין הצדדים, שהתביעה תעתור להטיל על הנאשם עונש מקסימום כולל של 20 שנות מאסר בפועל (כולל העונש בגין האישום השני וכולל הפעלת מאסר על תנאי- עמ' 24 לפר') בעוד ההגנה, תהיה חופשית בטיעוניה. עוד הוסכם, שהנאשם יפקיד בקופת בית המשפט, טרם תירשם הודייתו, סך של 200,000 ₪ כפיצוי מוסכם לטובת משפחת המנוח (סכום שאכן הופקד על ידי הנאשם). הצדדים הסכימו על קבלת תסקיר שירות מבחן אודות הנאשם וכן תסקיר קורבן (ראה הסדר טיעון במ/2).

מתוך התסקיר שהוגש אודות הנאשם (עיקרי הדברים):

מהתסקיר עולה שהנאשם הוא בן 33, נשוי מזה 3 שנים ואב לילדה בת שנתיים וחצי. הנאשם סיים 12 שנות לימוד במסגרת מקצועית, קיבל פטור משירות צבאי על רקע אי התאמה, שימש כשחקן כדורגל בקבוצה מקצועית עד שנפצע בגיל 25. בהמשך, עובר למעצרו בתיק הנוכחי, עבד כמאמן בקבוצת כדורגל לנערים וכן כסוכן מכירות בחברה לשיווק סיגריות. לנאשם הרשעות קודמות בעבירות שונות בין השנים 1996-2006 בגין ריצה, בין היתר, שתי תקופות מאסר בדרך של עבודות שירות.

קצינת המבחן התרשמה שהנאשם מפחית ומצמצם מהבעייתיות שאפיינה את התנהגותו בתקופה בה בוצעה העבירה, תקופה שבה הנאשם גילה קושי בשליטה על דחפיו האלימים. בשנים האחרונות חלה אומנם התמתנות יחסית בבעייתיות, ועם זאת, להתרשמות קצינת המבחן, הנאשם מוסר מידע חלקי בלבד אודות מערכת היחסים בינו לבין המנוח, כך שלצד יכולת ראשונית של לקיחת אחריות, יש עדיין קושי להעריך את הסיכון להישנות התנהלות בעייתית מצדו בעתיד.

הנאשם הביע בפני קצינת המבחן צער על התנהגותו האלימה ועל תוצאותיה הטרגיות והסביר את התנהגותו שהביאה לשיבוש מהלכי המשפט על רקע חרדה מהשלכות ההליך הפלילי. קצינת המבחן התרשמה כי שמירת הסוד לאורך השנים נבעה מתוך חשש לשאת בתוצאות מעשיו וגם על רקע דפוסי התנהגות בעייתיים וקודים עבריינים שהפנים.

במסגרת מעצרו הנוכחי נמצא הנאשם בקשר עם עובדת סוציאלית, משתתף בקבוצת "רגשות", מעלה

תכנים אישיים ומבטא מוטיבציה לשינוי באורחות חייו. הוא משתתף בפעילות חינוך ותומך בעצורים בכלא וזאת באופן אחראי וללא הפרות משמעת.

לסיכום, בהתייחס למכלול השיקולים, קצינת המבחן אומנם העריכה כבינוניים את הסיכון להישנות התנהגות עבריינית מצד הנאשם ואת עוצמת הפגיעה האלימה, אם תתרחש, אך לנוכח גורמי הסיכוי לשינוי, חלוף הזמן שעבר מאז ביצוע העבירות ותפקודו התעסוקתי היציב של הנאשם בשנים האחרונות - המליצה על ענישה מאוזנת. לדעת קצינת המבחן, על הענישה להיות מצד אחד בעלת גבולות ברורים ומרתיעים, ומצד שני, כזו שתיקח בחשבון שיקולים שיקומיים לטווח הארוך, על מנת לדרבן מוטיבציה להמשך טיפול מצד הנאשם וחיזוק כוחות תפקוד קיימים.

מתוך תסקיר הקורבן (עיקרי הדברים):

עורכת חוות הדעת עתרה שלא לחשוף בפני הנאשם את האמור בתסקיר וזאת לאור מורכבות המקרה ומתוך התרשמות ממצבם הרגיש והקשה של ההורים הנפגעים. בנסיבות אלה יפורטו הדברים בצמצום ובקצרה בלבד.

כעולה מהתסקיר, המנוח, בן 17 בפטירתו, היה בן בכור להוריו ואח לשלושה אחים צעירים יותר (שהם כיום בני 25, 22 ו-12). הקשר בין המנוח לנאשם, המבוגר ממנו ב-8 שנים, החל בהיות המנוח כבן 13 כאשר החל לבלות בחוות סוסים שנוהלה על ידי משפחת הנאשם וסייע לנאשם לטפל בסוסים. מדברי ההורים לקצינת המבחן עולה, שבשלב כלשהו הם הבינו שהקשר עם הנאשם הינו קשר בעייתי ומזיק עבור בנם, והם תיארו בפני עורכת התסקיר תחושות אשם על כך שלא הצליחו להפריד ולנתק ביניהם. ההורים סיפרו, כי כשנה לפני האירוע שבו נהרג המנוח, נוצר סכסוך בינו לבין הנאשם במהלכו דקר המנוח את הנאשם בביתם ונדון על כך. מאז, הם חיו בתחושה של איום וחרדה מתמדת פן יאונה רע לבנם ואפילו עקרו לעיר אחרת כדי להתרחק מהנאשם. מבחינה זו, מותו של המנוח שנגרם חרף ניסיונם להגן עליו, גרם לזעזוע קשה, עולמם חרב עליהם והאבל והכאב השתלטו על חייהם.

עורכת התסקיר מציינת בהרחבה ובפירוט תמונה קשה ביותר לגבי קורות המשפחה מאז נהרג המנוח על רקע מה שהיא מכנה "אבל טראומתי", אשר בהתאם למוכר בספרות המקצועית, הוא עתיד ללוות את המשפחה לתמיד. מבלי להרחיב ולפרט מטעמים של צנעת הפרט יאמר בקצרה, כי מאז מותו של המנוח המשפחה מתנהלת בחוויה קשה של חולשה והתפרקות בכל המישורים: אובדן שמחת החיים, תחושות של חרדה, שבר קשה מתמשך ביחסים בתוך בני המשפחה הגרעינית שמתבטא בהפסקת הבילויים המשותפים, התכנסות כל אחד בכאבו, הידרדרות במצב הכלכלי כתוצאה מהפסקת העבודה של כל אחד מבני הזוג עד כדי הצורך למכור את ביתם, וכן השלכות קשות על שאר הילדים על לימודיהם ותפקודם הכללי, הן בגלל האובדן שחוו על מות האב והן בגלל אובדן התמיכה מצד ההורים שחדלו להיות זמינים עבורם. להערכת כותבת חוות הדעת, גם הזמן הרב שנדרש לתפיסתו ולמעצרו של הנאשם, ההליך המשפטי ובעיקר האכזבה שההורים חשים מהסדר הטיעון בתיק זה, מקשים עליהם מאוד וגוברים מחיר נוסף וקשה.

לסיכום ציינה עורכת התסקיר, כי המפגשים עם שני ההורים התאפיינו בעוצמות רגשיות חזקות של כאב ויגון ושל חיים בתוך ייאוש גדול וריק קיומי. גם כיום, בשנה התשיעית לאבל, ניכר שהאסון שפקד את המשפחה משבש את התפקוד שלהם וכי אירוע האובדן כמו קפא בזמן ובמרחב. בשל עוצמת הכאב והקושי להכיל את האובדן, אין הם מסוגלים להעניק תמיכה זה לזה. הם הפכו ממשפחה מתפקדת

למשפחה המתמודדת עם שבר עמוק ואיבוד ה"אחיזה" בקרקע. קצינת המבחן הביעה תקווה שסיום ההליך המשפטי והטלת עונש שיטת ביטוי למעשיו של הנאשם, יוכל לאפשר למשפחה להפנות יתר כוחות לשיקום מצבם הנפשי והתפקודי. כמו כן המליצה על הטלת פיצוי כספי על הנאשם.

ראיות התביעה לעונש:

1. אביו של המנוח, מר משה נוהי, העיד בפנינו והביע ביקורת קשה כנגד הסדר הטיעון שגובש עם הנאשם. לדידו, הפרקליטות לא הייתה נכונה להילחם על הוכחת עבירת הרצח וגילתה וותרנות יתר. העד תיאר בפרוטרוט את השתלשלות האירועים שליוותה את הסדר הטיעון ואת מאבקו לבל יאושר, לרבות הגשת ערר ושביית רעב מול משרדי הפרקליטות. הוא עתר להעברת הנושא לבדיקה של נציבת הביקורת על הפרקליטות.

2. אמו של המנוח, גב' צהלה נוהי העלתה את דבריה על הכתב ואלה הוגשו במקום עדותה, יחד עם תמונות של המנוח (ראה מסמך ת/1). העדה תיארה את המנוח כילד שהיה נורמטיבי, שמח, עם יכולת נתינה לזולת, צנוע ורגיש. אהבתו לספורט ולבעלי חיים היוו את הרקע לקשר ההרסני, כך להערכתה, בינו לבין הנאשם שהיה מבוגר ממנו בשנים רבות. המנוח החל לטפל בסוסים בחווה של בני משפחת הנאשם ובתמורה זכה לרכב על הסוסים מידי פעם. ניסיונותיהם במשך השנים להפריד את המנוח מהנאשם ומחווה הסוסים לא נשאו פרי. העדה תיארה את האירוע שבמהלכו דקר בנה המנוח את הנאשם בביתם וזאת, לדבריה, על מנת לגונן על אביו מפני הנאשם שהגיע לביתם נסער, והחל להכות את בעלה שסרב להכניסו פנימה. לדבריה, מאז אותו אירוע הפכו חייהם לסיט מתוך פחד מהנאשם וחבריו, עד שאפילו נאלצו לעקור לעיר אחרת- אך ללא הועיל. העדה תיארה את מצבה הקשה של המשפחה מאז קופחו חיי המנוח, וזאת להבדיל מהנאשם אשר לאורך השנים שיבש את החקירה, נמלט מן הדין ובנה את חייו. היא עתרה למצות עם הנאשם את מלוא חומרת הדין, מה שעשוי להעניק לדידה, מעט שלווה נפש לבני המשפחה המצפים כי יעשה הצדק.

3. מטעם התביעה הוגש גיליון הרשעות קודמות (ת/2) וכן גזרי דין שהוטלו על הנאשם (ת/3). ממסמכים אלה עולה, כי לנאשם 6 הרשעות בגין ביצוע עבירות רכוש ואלימות שונות. הנאשם ריצה פעמיים עונשי מאסר בדרך של עבודות שירות. כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה של 12 חודשים שהוטל עליו בת"פ 40265/99 של בית משפט זה. מאסר על תנאי זה הוארך בת"פ 5635/04 של בית המשפט השלום בת"א, ולפיכך הינו חב הפעלה בעניינו.

יצוין, כי לדברי התובעת, מחמת טעות לא הייתה התייחסות בהסדר הטיעון לקיומו של מאסר מותנה, ובנסיבות אלה, עתירת התביעה היא להפעלתו באופן חופף לעונש המקסימום של 20 שנה שלו עותרת התביעה כחלק מהסדר הטיעון.

ראיות ההגנה לעונש:

1. מר אריק גילרוביץ', עובד הייטק, העיד כי הכיר את הנאשם מאז היות הנאשם בגיל 22, בתקופה שבה הוא אימן את קבוצת הכדורגל שבה שיחק הנאשם. העד הציג את הנאשם כאדם רחב לב ועוזר לזולת. הוא נתן כדוגמא, את הרצון להתנדב ולסייע שגילה הנאשם כאשר נודע לו על פעולות התנדבותיות של העד בבתי חולים ועם אסירים משוחררים. כמו כן הזכיר את הדאגה

שגילה הנאשם בעת שנודע לו על מחלת אשתו של העד.

2. מר עמיחי ה' מנהל כספים בחברת הון-סיכון, העיד כי הכיר את הנאשם כאשר זה אימן קבוצת ילדים בכדורגל. לדברי העד, שמו של הנאשם הועלה בפניו כאשר חיפש מסגרת הולמת עבור בנו הסובל מבעיות לימודיות וחברתיות שונות, ואומנם הנאשם הסכים לקבל את בנו לקבוצה הכדורגל שלו ומאז הפך לדמות חינוכית מרכזית בחייו. לדבריו, הנאשם ידע למצוא דרכים לשפר את הביטחון העצמי של בנו, להעניק לו תפקידים בקבוצה וכיוצא באלה מעשים שתרמו רבות לקידומו.

3. מר יוסי חביב, מאמן ספורט וכדורגל, ניהל בגבעת שמואל חוג כדורגל למבוגרים. העד התוודע אל הנאשם שגר בסמוך למגרש המשחקים וצרף אותו לקבוצה. לדברי העד, הנאשם השתלב מצוין בקבוצה, התחבב על שאר האנשים ואפילו באחת הפעמים הזמין את כולם לבית אמו לארוחת ברביקיו ואירח אותם ברוחב לב. בהמשך, לדברי העד, לאחר שהנאשם עשה קורס מאמנים בכדורגל, הוא סייע לו בהקמת קבוצת אימון ואכן הנאשם אימן במשך שנתיים בגבעת שמואל ובמקומות אחרים וזכה להצלחה ולהערכה. לדברי העד, היכרותו עם הנאשם ותפקודו בחמש - שש השנים האחרונות אינה מתיישבת כלל עם העבירות בהן הורשע דכאן, כאילו מדובר באדם אחר.

4. מר מירון קדם, בעל קו חלוקה של סיגריות, היה מעסיקו של הנאשם בעת מעצרו. העד תיאר את הנאשם כאדם אחראי בעבודה שעליו הוא סמך מכל בחינה. כמו כן דיבר על עיסוקו של הנאשם בספורט וסיפר שהיה עד לכך ששחקנים היו מתקשרים אל הנאשם לעצה והוא היה מנהל איתם שיחות ומרגיע אותם.

5. גב' אודליה טויל, אשת הנאשם תיארה בעל מסור ודואג, אדם אהוב על הבריות שאוהב לעזור לזולת. לדברי העדה, טרם נישואיה לנאשם, היא לא ידעה על המקרה הנוכחי ועל הסתבכותו ומעצרו בא עליה בהפתעה. במשך תקופה מסוימת היא נכנסה לדיכאון וסירבה לדבר עם הנאשם ולבקר אותו במעצר, אך בהמשך הבינה ממנו שהוא לא גילה לה מחשש לאבד אותה ואת מה שהצליחו לבנות יחד. היא ביקשה לזקוף לטובת הנאשם את העובדה שהודה באשמה והביע חרטה.

תמצית טיעוני התביעה לעונש:

ב"כ התביעה עתרה לכבד את הסדר הטיעון ברף העליון שלו ולגזור על הנאשם עונש כולל של 20 שנות מאסר. התובעת הזכירה, שלמרות שמדובר באירוע משנת 2005, הוא פוענח רק בשנת 2012 לאחר שנחקר עד תביעה 16, אחד מהנוכחים ברכב בו נסע הנאשם, והצליח לשפוך אור על מה שאירע. התובעת הסבירה, כי ההחלטה לתקן את כתב האישום המקורי שייחס לנאשם מלכתחילה עבירה של רצח, נבעה משיקולים ראייתיים. ראשית, על פי דו"ח הנתיחה, לא ניתן היה לקבוע חד משמעית את מנגנון החבלה, דהיינו האם המנוח הוכה מספר מכות בראשו עם מוט הברזל, או רק מכה אחת. לגבי נקודה זו הסבירה, כי עדותה של עדת ראייה שדיברה באחת מהודעותיה על כך שראתה שהונחתו מספר מכות על ראש המנוח, הייתה בלתי עקבית ולא נקייה מספקות, שכן בעדות אחרת טענה שלא ראתה כלל מכות ובנוסף אישרה שלא הרכיבה את משקפיה באותו יום. חלוף הזמן הרב שעבר מאז המקרה מנע אפשרות להשלמת חקירה בעיתית הנוכחית. כך למשל, לא נתפסו ממצאים מהזירה ולכן לא ניתן היה

לבדוק כיום את מוט הברזל, לאתר ט.א. או לבחון ראיות נוספות. בגלל כל אלה, ולמרות שניתן להצביע על מקרים שבהם הורשע נאשם ברצח גם בעקבות מכה אחת בראש, העריכה התביעה שיקשה להוכיח מעבר לספק סביר שאצל הנאשם התגבשה כוונת קטילה הדרושה להרשעתו בעבירה של רצח. כמו כן התביעה לקחה בחשבון שיהיה קושי בניהול התיק אחרי 9 שנים במצב שבו העדים צפויים להעיד על אירועים שחלף זמן כה ארוך מעת קרותם. עם זאת, לדברי התובעת, למרות ההרשעה בעבירה של הריגה, הרי שנסיונות המקרה מלמדות שכפסע בינו לבין הרשעה ברצח. בעניין זה ציינה התובעת, כי לאחר שהנאשם הכה את המנוח בראשו והותיר את המנוח מדמם וחסר הכרה, הוא חזר אל חבריו ברכב ואמר שהוא תפס את שלומי (המנוח) וכי שלומי "מתפרפר" (כך במקור). הנאשם היה ער אפוא למצבו הקשה מאוד של המנוח בעת שעזב אותו מבלי להושיט לו עזרה, ואומנם המנוח פרפר עוד חמישה ימים בין חיים למוות עד אשר נפטר.

התובעת הפנתה אל שיקולי הענישה לפי סעיף 40 לחוק העונשין והדגישה את "עקרון ההלימה" אשר מחייב יחס הולם בין העונש שיש להטיל לבין חומרת המעשה הספציפי ומידת אשמו של הנאשם שביצע אותו. היא ציינה את הערך החברתי של קדושת החיים, אשר נפגע במקרה שלנו בצורה המקסימאלית. התובעת הפנתה אל סעיף 40 ט' (2) לגבי חלקו הבלעדי של הנאשם בעבירה, שכן מבין חבריו שהיו עמו ברכב, הוא היחיד שהיה מסוכסך עם המנוח והוא גם היחיד שיצא החוצה וביצע את מעשה התקיפה. לדברי התובעת, המעשה לא בוצע במצב של עידנא דריתחא, שכן העימות עם המנוח היה כשנה קודם למקרה ולנאשם היה לכאורה די זמן כדי "להתקרר". הנאשם יכול היה להימנע מהמעשה, שכן לא קדמה לו התגרות תכופה. בהתייחס ליכולתו של הנאשם להבין את הפסול במעשהו, התובעת הפנתה לעובדה שהנאשם היה בן 25, אדם בוגר, מי שאמור היה לשמש "המבוגר האחראי" בהשוואה למנוח שהיה קטין וצעיר ממנו ב-8 שנים. מדובר לדברי התובעת במעשה שבוצע באכזריות ובהתעללות. הנאשם הכה את המנוח מכה חזקה באמצעות מכשיר כבד עשוי ברזל באיבר רגיש וחיוני ביותר. לא זו אף זו, הנאשם המשיך והכה את המנוח בעודו שוכב על הרצפה מחוסר הכרה וביטא בכך שנאה ואכזריות רבים.

למול הנסיבות החמורות של המקרה, הרי שלטענת התובעת קשה להצביע על נסיבות משמעותיות לקולת עונשו של הנאשם. לנאשם 6 הרשעות קודמות בעבירות רכוש ואלימות. למרות שבתי המשפט הקלו עמו בעבר ואפילו האריכו את המאסר המותנה שהיה תלוי ועומד נגדו, הנאשם לא נרתע מלבצע את העבירה הנוכחית. לדעתה, התסקיר שהתקבל אודות הנאשם אינו יכול להיחשב חיובי. אומנם קצינת המבחן המליצה לגזור עונש מאוון ולהתחשב בסיכויי שיקום עתידיים, ואולם לא זו בלבד ששיקולי שיקום אמורים להידחות הצידה כאשר מדובר בעבירות כה חמורות של קיפוח חיים, אלא שקצינת המבחן עצמה העריכה את מסוכנותו העתידית של הנאשם כבינונית. כמו כן, ב"כ התביעה ביקשה לזקוף לחובת הנאשם גם את העובדה שבמשך 7 שנים הצליח להתנתק רגשית ולהמשיך בחייו כאילו לא אירע דבר, תוך הסתרת העובדות מאשתו ומשאר הסובבים אותו. זה כשלעצמו מעיד לדעתה על קיומה של בעיה בתחום המוסר ואינו אות מבשר טובות. גם חלוף הזמן והעובדה שבינתיים הנאשם נישא והפך לאב אינם יכולים לשמש במקרה שלנו נסיבה לקולא. ראשית, הנאשם כבר "נהנה" מהתוצאות של חלוף הזמן בעצם המרת סעיף האישום מרצח להריגה. שנית, הנאשם תרם במעשיו לכך שהזמן חלף והתיק לא פוענח קודם, ושלישית - בעבירות שתוצאתם קטילת חיים, חלוף הזמן אינו יכול להוות שיקול לקולת העונש.

התובעת עמדה על הנזקים הכבדים שנגרמו למשפחת הקורבן כמפורט בתסקיר ועל היותם משפחה מרוסקת, בבחינת "מתים מהלכים". לדבריה, ניתן להבין את התחושות הקשות של בני המשפחה מהסדר

הטיעון, ואולם נציגי התביעה עשו כל מאמץ להסביר להם ולשתף אותם בשיקולי התביעה, שיקולים שהיו מקצועיים וענייניים.

בהתייחס לעבירת ההריגה, מתחם העונש ההולם את המקרה הוא לדעת ב"כ התביעה 16-20 שנות מאסר בפועל והיא הציגה פסיקה כתימוכין לכך. התובעת עתרה להשתתף העונש המקסימאלי על פי המתחם הנ"ל על רקעה הנסיבות החמורות של המקרה ולמען אמירה ערכית מצד בית המשפט באשר לערך קדושת החיים. לדעתה, מסר עונשי כזה מצד בית המשפט יאפשר בין היתר למשפחה להפנות את כוחותיהם מכאן ואילך לשיקום וריפוי. את מתחם העונש ההולם למעשים המתוארים באישום השני, העמידה התובעת בין 6 ל-18 חודשי מאסר בפועל. התובעת עתרה להפעיל את המאסר המותנה שתלוי ועומד נגד הנאשם בת"פ 40265/99 של בית המשפט המחוזי בת"אבחוּפּף ובכך לאמץ את הרף העליון של הסדר הטיעון ולגזור על הנאשם עונש כולל של 20 שנות מאסר. כן עתרה להורות על העברת הפיצוי שהופקד על ידי הנאשם להוריה המנוח.

תמצית טיעוני ההגנה לעונש:

הסנגור עו"ד ירום הלוי, עמד על הבעייתיות הראייתית שבגללה מלכתחילה לא הייתה אינדיקציה לכך שהנאשם הכה את המנוח מספר פעמים בראשו בכדי לבסס כנגדו עבירה של רצח ולכן, לא בכדי, תוקן כתב האישום. כמו כן הזכיר, שלאירוע הנוכחי קדם מעשה אלים שביצע המנוח בנאשם. אומנם נתון זה שצוין בכתב האישום שימש את התביעה כדי להצביע על קיומו של מניע מצד הנאשם לצורך ביסוס עבירת הרצח, אך כעת, לצורך גזירת הדין, ההגנות מחייבת, שהעובדה שהנאשם נפגע בידי המנוח, תילקח בחשבון לקולת עונשו של הנאשם. עוד ציין הסנגור את העובדה, שלא מדובר היה במעשה שתוכנן מראש, אלא באירוע ספונטאני. לא זו אף זו, המעשה בוצע תוך שימוש באביזר אשר במקרה היה תחת ידו של הנאשם, להבדיל ממצב שבו נעשה שימוש בכלי נשק דוגמת אקדח או סכין שטבועה בהם חומרה אינה רנטית. כמו כן הזכיר כי מדובר במכה אחת. הסנגור ביקש שלא לזקוף לחובת הנאשם את העובדה שעזב את המנוח ברחוב מבלי להזעיק עזרה, שכן האירוע לא התרחש במקום שומם ונסתר מן העין, אלא ברחוב מרכזי וסואן, במצב שבו לנאשם היו כל הסיבות להניח שהמנוח לא יופקר לנפשו. הסנגור הדגיש, שלמרות התוצאות הטרגיות הקשות שבגללן קופחו חייו של המנוח, יש לבחון את המקרה בפרופורציה ובאיזון הראויים. הסנגור עתר שלא לבוא חשבון עם הנאשם על שנכנע לטבע האנושי, נמלט מהמקום ולא הסגיר עצמו במשך 7 שנים. מנגד לא ניתן להתעלם מכך שבכל פרק הזמן הזה הנאשם שיקם את עצמו, התרחק מן הפשע ועבד עם ילדים ונוער. עדי האופי שדיברו בזכות הנאשם מלמדים שהנאשם שינה את דרכיו ופעל כדי להיטיב עם הבריות. כמו כן, לטענת ההגנה, יש לקחת בחשבון את נטילת האחריות מצד הנאשם בהזדמנות הראשונה וכן את החרטה שביטא. הנאשם הפקיד סכום כסף לא מבוטל כפיצוי למשפחת הקורבן, סכום שלא היה קל למשפחתו לגייס.

הסנגור עו"ד אלי כהן הוסיף וציין את חלוף הזמן הרב שעבר מאז המקרה, את העובדה שבעת שהמנוח דקר את הנאשם, בנס לא נגרמה לו פגיעה חמורה, וכן את נסיבותיו האישיות העכשוויות של הנאשם, קרי העובדה שהוא נישא, אב לילדה קטנה ועושה מאמצים רבים לשיקום, לרבות קורסים במסגרת הכלא. ב"כ הנאשם הפנה לפסיקה שבהסתמך לה הוא טען למתחם ענישה שבין 6 ל-9 שנות מאסר בפועל.

הנאשם עצמו ניצל את זכות המילה האחרונה כדי להביע חרטה על מעשיו ולבקש סליחה ממשפחת המנוח. לדבריו, כיום כשהוא אב לבת הוא מבין את גודל הסבל שהיה מנת חלקם והוא מצטער ומתחרט

על מעשיו.

דין וגזירת הדין:

קביעת מתחם העונש ההולם - עבירת ההריגה:

כקבוע בסעיף 40ג(א) לחוק, את מתחם העונש ההולם למעשה העבירה שביצע הנאשם יש לקבוע בהתאם ל"עקרון ההלימה" - הוא העיקרון המנחה בענישה- תוך התחשבות בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, הכל כמפורט בסעיף 40ט' לחוק.

(ראה גם ע"פ 772/13 יחיא, מיום 29.6.14, סע' 10 לפסה"ד; ע"פ 5919/13 פלוני, מיום 25.3.14, סע' 23 לפסה"ד).

כאמור, הנאשם הורשע על פי הודאתו בביצוע עבירה של הריגה, אחת מהעבירות החמורות ביותר בספר החוקים. האיסור הגלום בה בא להגן על עקרון קדושת החיים, ערך שאין למעלה ממנו בתרבותנו ובחוקינו, כפי שאמר לא אחת בית המשפט העליון:

"קדושת החיים היא שהניעה את המחוקק לקבוע עונש של מאסר עולם חובה לצדה של עבירה הרצח, והיא העומדת בבסיס קביעת עונש של עשרים שנים מאסר....לצדה של עבירת ההריגה. השמירה על קדושת החיים - לרבות קביעתה של קדושה זו בהכרת הכול - היא העומדת בראש תכליות הענישה במקום שמדובר בנטילת חיי אדם, ועל בית המשפט לשוות זאת לנגד עיניו בגזרו את הדין בעבירות רצח והריגה".

(ע"פ 4419/95 חדד נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2) 752)

וכן,

"מי שנוטל את חיי הזולת ראוי לענישה מחמירה. מושכל יסוד זה נובע מנעלותו של עקרון קדושת החיים. מדובר בעיקרון הנעלה ביותר, שעוגן בישראל חוקתית בסעיף 1 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, הקובע כי "זכויות היסוד של האדם בישראל מושתתות על ההכרה בערך האדם, בקדושת חייו ובהיותו בן חורין...". עיקרון זה נובע מן הערכים שבבסיסה של מדינת ישראל כמדינה יהודית ודמוקרטית ומערכים אוניברסליים בסיסיים".

(ע"פ 2167/12 פלונית, מיום 17.3.13, סע' יד' לפסה"ד).

יסודותיה של עבירת ההריגה מקיפים מגוון רחב של מעשים ונסיבות שבמסגרתם קופחו חיי אדם, למן נהיגה מופקרת שתוצאתה תאונת דרכים קטלנית, ועד למקרים של אלימות קשה ומכוונת אשר כפסע בינם לבין הרשעה בעבירת הרצח. המקרה שלפנינו מצוי ללא ספק בצד הגבוה של הסקאלה. שמענו מהצדדים שהמרת סעיף האישום מרצח להריגה נבעה מקושי ראיתי להוכיח שאצל הנאשם התגבשה כוונה מיוחדת להמית את המנוח. בכל מקרה, מעשיו של הנאשם, התנהגותו והנסיבות השונות שחברו יחד, כפי שעוד יורחב ויפורט בהמשך, מציבים את המקרה ברף חומרה גבוה מאוד, **ומעידים על פגיעה קשה בערך החברתי המוגן.**

מדובר במקרה שבו הנאשם הפתיע את המנוח, נער צעיר, בעודו עומד לתומו ברחוב ומשוחח עם ידידה. הנאשם תקף את המנוח בפעולה יזומה ומכוונת, בלא שקדמה לכך אמירה כלשהי, לא כל שכן התגרות, מצד המנוח. הנאשם יצא מהרכב שבו נסע עם חבריו כשהוא נוטל עמו את הלום, מתוך מטרה לפגוע במנוח. הנאשם הכה את המנוח בראש - איבר רגיש וחיוני שתוצאותיה של כל פגיעה בו, כידוע, עלולה להיות הרסנית- וזאת באמצעות כלי כבד שפגיעתו קשה. מדובר היה במכה בעוצמה רבה שגרמה למנוח להתמוטט מיד ארצה, תוך איבוד הכרה. גם לאחר שהתמוטט ושכב מחוסר הכרה, המשיך הנאשם להכות את המנוח עוד מספר מכות ברגליו בטרם שברח מהמקום, כשהוא מותיר אותו במצבו זה, כשהוא זב דם, בלא להושיט לו עזרה. למנוח נגרם שבר דחוס בכיפת הגולגולת והוא נפטר בבית החולים לאחר 4 ימים. יצוין כבר עתה, כי בנסיבות העניין איננו מוצאים משמעות עונשית מקלה לעובדה שהמכה בוצעה באמצעות לום ברזל להבדיל מאקדח או סכין. מדובר במכשיר כבד שפגיעתו קשה ושהנאשם השתמש בו כנשק קר לכל דבר (השוו: ע"פ 8750/12 **טומשצ'וק**, 12.5.14 בסע' 14 לפסה"ד)

נסיבות הקשורות בביצוע העבירות (סעיף 40ט לחוק):

התכנון שקדם לביצוע העבירות [סע' 40ט(א)(1) לחוק]: אומנם, כטענת ההגנה, לא מדובר במעשה שתוכנן מראש, מן הבחינה שהנאשם לא ידע שהמנוח ייקלע במקרה בדרכו, ועם זאת, העובדה שהנאשם ניצל הזדמנות רגעית שנקרתה בדרכו, בקבלו החלטה על אתר ללא היסוס, נותנת אינדיקציה לכך שהנאשם היה טעון ברגשות טינה ונקם כלפי המנוח וכי אלה תפסו מקום במחשבותיו. ההזדמנות שנקרתה ביד הנאשם נפלה כנראה על מצע בשל. בהקשר זה יש להזכיר את דברי אמו של המנוח שסיפרה שמאז שתקף המנוח את הנאשם כשנה קודם, המנוח חש מאוים והיה שרוי בפחד רב שבעטיו החליטה המשפחה לעקור לעיר אחרת. לא מדובר באירוע שהחל בסכסוך מילולי שגלש לאלימות, או במפגש שהסלים, אלא במצב שבו הנאשם הפתיע את המנוח שעמד לתומו ברחוב ושוחח עם ידידה.

חלקו של הנאשם בביצוע העבירה [סעיף 40ט(א)(2) לחוק]: למרות שהנאשם היה עם חברים ברכב, הנאשם ביצע את המעשה לבדו ובמו ידיו, על רקע סכסוך אישי שלועם המנוח.

הנזק שנגרם מביצוע העבירה [סע' 40ט(א)(4) לחוק]: המכה החזקה שהכה הנאשם בראש המנוח גרמה לשבר בכיפת הגולגולת אשר הביא למותו של המנוח כעבור מספר ימים. בנוסף, יש להצביע על נזקים קשים וחריגים בעוצמתם אשר נגרמו להורי המנוח ולאחיו הצעירים ממנו, כפי שפורט בהרחבה בתסקיר נפגעי העבירה. לא בכל יום נתקלים אנו במצב של הידרדרות ושקיעה כה עמוקה של משפחה שלמה. מדובר בנזקים נפשיים, כלכליים ואחרים שמצאו ביטוי בכל מישורי החיים, לרבות בקשרים הבינאישיים שבין בני המשפחה. נזקים אלה לא מצאו מרפא ולא קהו למרות שחלפו כ-9 שנים מאז המקרה, ולדברי קצינת המבחן הם עתידים ללוות את המשפחה לתמיד.

הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה [סע' 40ט(א)(5) לחוק]: אין חולק שברקע האירוע סכסוך קודם בין הנאשם למנוח. מעובדות כתב האישום ומטעונו הצדדים עולה, כי בין הנאשם לבין המנוח התרחשה תקרית אלימה כשנה קודם לאירוע, שבמהלכה דקר המנוח את הנאשם. כבר עתה יש לומר, שלא ניתן לקבל את עתירת ההגנה ולראות בעובדה שהנאשם היה קורבן לתקיפה קודמת מצד המנוח כנסיבה לקולת העונש. ראשית, נסיבות התרחשותה של תקרית קודמת זו לא הובררו לפנינו, לא מבחינת טיב היחסים בין הנאשם למנוח (שהיה צעיר ממנו בשנים רבות), לא מבחינת הנסיבות שהובילו לדקירת הנאשם ואף לא לגבי טיב הפציעה שנגרמה לנאשם. הנאשם, מסיבותיו, לא חשף את הדברים

גם בפני קצינת המבחן שראתה לציין שהוא מסר מידע חלקי בנושא, כאשר לדברי אמו של המנוח המקרה קרה בביתם לשם הגיע הנאשם כשהוא נסער ותקף את אבי המנוח. לא זו אף זו, אין חולק שהמנוח עמד לדין ונדון לעונש בגין המקרה. שנית, מאז התקיפה הנ"ל חלפה שנה כך שלא מדובר במעשה שניתן לראות בו קנטור מידי או קרוב, ושלישית וחשוב מכל- כאשר מדובר בעבירה כה חמורה שתוצאתה קיפוח חיו של המנוח, לא יכולה להיות משמעות עונשית מקלה לעובדה שהמנוח תקף בעבר את הנאשם וזאת ביתר שאת לנוכח פער הגילים הרב בין שניהם.

האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה [סע' 40ט(א)(10) לחוק]: הנאשם הכה את המנוח בעוצמה רבה בראשו ואחר כך לא חדל מהכותו ברגליו גם בעת ששכב מחוסר הכרה על המדרכה. הוא עזב אותו במצבו זה הקשהמבלי להושיט לו עזרה ואפילו סיפר לחבריו שהמנוח מפרפר. במעשיו אלה הוא בהחלט הפגין אכזריות ורמה גבוהה של אלימות.

מדיניות הענישה הנהוגה:

הענישה בעבירות הריגה היא מגוונת, כפונקציה של נסיבותיו המיוחדות של כל מקרה ומקרה. ההתייחסות דכאן תהייה לאותם פסקי דין שעשויים להוות מדד ראוי ורלוונטי לנסיבות המקרה שלנו.

ע"פ 4705/11 פרץ, 29.6.14 - התעורר עימות בין המערער לבין צעיר נוסף שהדרדר לשימוש בסכינים והוביל למות המנוח עקב דקירה בלב. נגזר מאסר בפועל של **18 שנים**.

ע"פ 6162/10 כבאז, 11.6.13 - על רקע סכסוך של מה בכך על מקום חנייה דקר המערער והמית את המנוח וכן פצע אדם נוסף. בית המשפט העליון הקל בעונש שהוטל עליו בבית משפט קמא תוך התחשבות במצבו הנפשי וגזר עליו, בין היתר, **18 שנות מאסר** בפועל בגין עבירת ההריגה.

ע"פ 8134/10 פלוני, 25.11.12 - עימות על רקע סכסוך קודם. מערער 1 - **16 שנות מאסר** בפועל (הריגה, השמדת ראיה והפרת הוראה חוקית).

ע"פ 1941/10 חסדאי, 8.11.11 - על רקע עימות קודם הגיע המערער לביתו של המנוח ודקר אותו. **17 שנות מאסר** בפועל (הריגה והשמדת ראיה).

ע"פ 4709/10 פיצחדזה, 19.5.11 - לאחר שהנאשם ברצח הורשע בהריגה במסגרת הסדר טיעון. הגיע לחנות מכולת של המנוח וחבט בו בשקית שהכילה חפץ קשה. המנוח איבד הכרה ונפטר כעבור חודש. התביעה הגבילה עצמה לטיעון של 16 שנות מאסר וההגנה הייתה חופשית בטיעוניה. נדון לריצוי מאסר בפועל של **16 שנים**.

ע"פ 6795/05 אואנינו, 29.1.07 - ויכוח על ליבה של נערה שהוביל לדקירת המנוח בחזהו- **18 שנות מאסר** בפועל;

ע"פ 1456/01 חדד, 22.10.01 - הנאשם תקף את המנוח שביקש ממנו להיזהר בחניית רכבו ודקר אותו- **20 שנות מאסר** בפועל.

ע"פ 588/07 שמילה, 28.2.08 - הורשע בהריגה ובהחזקת סכין במסגרת הסדר טיעון לאחר שדקר את המנוח בעקבות סירובו לתת לו סיגריה. בבית משפט המחוזי נגזרו עליו 20 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה וכן הופעלו מאסרים מותנים בחופף ובמצטבר, כך שבסך הכל נגזר עליו עונש של 21.5 שנים. בית המשפט העליון הקל בכך שחפף בין המאסרים וגזר עליו עונש כולל של **20 שנות מאסר בפועל**.

יצוין: בחנו את פסקי הדין שהוצגו מטעם ההגנה, לרבות ע"פ 6375/11, סגן, שניתן ביום 14.8.14 שאליו הפנו ב"כ הנאשם (וניתנה אף התייחסות בכתב על ידי הצדדים), אך לטעמנו אלה משקפים נסיבות אחרות קלות מאלה שבתיק הנוכחי ו/או הם מתארים סיטואציות ספציפיות המצדיקות התחשבות לעניין העונש, ולכן לא ראינו בהם אמת מידה למתחם העונש ההולם את המקרה שלנו.

לאור עיקרון ההלימה כעקרון מנחה בענישה, הערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה שביצע הנאשם, מידת הפגיעה בו, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה בתיק זה ומדיניות הענישה הנהוגה, כפי שאלה פורטו לעיל, הרי שמתחם העונש ההולם את המקרה שלפנינו הוא **16-20 שנות מאסר בפועל**.

גזירת העונש המתאים, בתוך מתחם העונש דלעיל:

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה [סעי' 40א(2) לחוק]:

הפגיעה של העונש בבני משפחת הנאשם [סעי' 40א(2) לחוק]: הנאשם נשוי ואב לילדה בת 2.5. הפגיעה באשתו, שכלל לא ידעה על המקרה טרם נישאה לו, והפגיעה בבתו הקטנה הן ברורות ואין צורך להכביר בהן מילים.

נטילת האחריות של הנאשם על מעשיו ומאמציו לחזור למוטב [סעי' 40א(4) לחוק]: הנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון, הביע חרטה ואפילו ביקש אישית סליחה מהורי המנוח. מדובר בשיקול לקולת העונש במיוחד בהתחשב בשלב המוקדם וההתחלתי של ההליך הפלילי שבו הודה הנאשם. כמו כן, מעדי האופי למדנו שהנאשם עובד למחייתו בקו חלוקת סיגריות לשביעות רצון מעבדיו, וכן עוסק בספורט עם ילדים ובני נוער. יש בכך להעיד על מאמץ שעושה הנאשם לשיפור דרכיו. עוד הוברר מהתסקיר, שהנאשם השתלב במהלך מעצרו בתוכנית שיקום בבית הכלא. עם זאת, יש לזכור, שאליבא קצינת המבחן מדובר בניסיונות שיקום ראשוניים לאחר שנים של חשיפה לתרבות עבריינית. בנוסף, קצינת המבחן התרשמה שהנאשם לא חשף את מלוא צפונותיו, והיא העריכה עדיין כבינונית את המסוכנות הנשקפת ממנו, הן מבחינת החשש להישנות עבירות והן מבחינת עוצמת הפגיעה, אם תתרחש.

מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה [סעיף 40א(5) לחוק]: טרם הטיעונים לעונש, כחלק מהסדר הטיעון, הנאשם הפקיד פיצוי למשפחת המנוח בסכום של 200,000 ₪. אומנם, כדברי הורי המנוח, אין בכסף כדי לרפא ולכסות על האובדן הנורא שאין לו מחיר, ואולם אין לזלזל באפשרות להשתמש בכסף לתיקון מקצת מהנזק, ולו זה הכלכלי, ויותר מכך - יש בפיצוי כדי לבטא נטילת אחריות אישית וישירה מצד הנאשם והבעת נכונות לכפר על הפגיעה הקשה.

התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה [סעיף 40א(7) לחוק]: עדי האופי שהעידו בפנינו תיארו את הנאשם כאדם אשר מתנדב לעזרה לזולת ומי שמוכן לתרום ממרצו ומזמנו לילדים ובני נוער באגודות ספורט.

חלופי הזמן מעת ביצוע העבירה [סעיף 40א(10)]: חלופי זמן שעבר מביצוע העבירה הוא נסיבה שנהוג לקחת בחשבון לקולא בעת שבאים לגזור את הדין, במיוחד אם בפרק הזמן שחלף לא הסתבך הנאשם בעבירות נוספות, ואולם, במקרה שלנו, קשה להעניק לעובדה זו משמעות עונשית מקלה. לא זו בלבד שהנאשם תרם בדרך התנהגותו, כמתואר באישום השני, לחלופי הזמן שעבר, אלא שלחלופי הזמן לא היה ערך מרפא ומתקן משום בחינה. כאשר מדובר בעבירה שבה קופחו חיי אדם (שאותם כמובן לא ניתן להשיב) יש מראש משקל נמוך לעובדת חלופי הזמן, והדבר נכון במיוחד במקרה שלנו לנוכח הסבל הנוסף

שנגרם למשפחה מעצם אי מיצוי הדין עם הנאשם במהלך שנים אלה.

עברו הפלילי של הנאשם [סע' 40 יא(11) לחוק]: לנאשם 6 הרשעות קודמות כמפורט בגיליון ת/2 בגין ביצוע עבירות של גניבה מרכב, החזקת סכין, חבלה בנסיבות מחמירות, חבלה כשהעברין מזוין (שני אירועים) פציעה (שני אירועים), תקיפה לשם גניבה, היזק לרכוש, איומים, מסירת ידיעות כוזבות. מדובר בעבירות רכוש ואלימות לא קלות, אשר נותנות אינדיקציה הן לאלימותו של הנאשם והן לאורח החיים העברייני שניהל בעברו. כמו כן, כנגד הנאשם תלוי ועומד מאסר מותנה בן שנה שהוטל בת"פ 40265/99 של בית המשפט המחוזי בת"א, והוארך בבימ"ש שלום ת"א, שהינו חב הפעלה בעניינו.

הרתעה: בענישה שתוטל על הנאשם יש צורך גם בהרתעתו שלו מפני ביצוע עבירות נוספות בעתיד (סע' 140 לחוק) וגם בהרתעת הרבים (סע' 140 לחוק) מפני ביצוע העבירה החמורה שביצע הנאשם. בהקשר זה ראוי להזכיר מדבריו של בית המשפט העליון:

"נטילת חיי אדם בידי זולתו היא מן החמורות שבעבירות, ומצריכה ענישה מרתיעה ומכבידה. נצרכת איפוא תגובה עונשית חמורה, כמסר ברור של הגנה על בטחון הציבור ושל הרתעה..." (ע"פ 213/09 בושקאר, מ-8.5.12, סע' ט' לפסה"ד).

מתחם העונש ההולם והעונש הראוי - שיבוש הליכי משפט:

כאמור, הנאשם נמלט לאחר שתקף את המנוח ועשה בהמשך פעולות אקטיביות לשיבוש החקירה והמשפט, בין בעצמו ובין באמצעות אחרים, כפי שתואר באישום השני לכתב האישום. פעולות שיבוש אלה הן שהביאו, בין השאר, לכך שהמקרה לא פוענח לאורך שנים רבות, והן שתורמו חלקית, במישרין או בעקיפין, לאותו חסך ראייתי שהוביל להמרת סעיף האישום נגד הנאשם (ראו דברי התובעת עמ' 22 לפרוטוקול מיום 6.7.14). ברי, שאי פענוח הפרשה ואי הבאת הנאשם לדין לאורך שנים, גרמו לסבל נוסף וקשה למשפחת המנוח.

אנו קובעים את מתחם העונש ההולם לגבי עבירה זו, תוך התחשבות בנסיבות המקרה ובמדיניות הענישה הנוהגת, כמשתקף, בין השאר, בפסיקה שהציגה התביעה (תפ"ח 52433-09-12 מחוזי מרכז, **בדיר**, 2.6.14) למאסר בפועל של **6-15** חודשים. את עונשו של הנאשם בגין עבירה זו, בהתחשב בנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, כפי שפורט קודם, אנו מעמידים על **12 חודשי מאסר בפועל**.

אי חריגה ממתחם העונש ההולם: את עונשו של הנאשם יש לגזור בתוך מתחם העונש שנקבע לעיל בהיעדר סיבה או הצדקה לסטות ממנו לצד הקולא או לצד החומרה.

לצד החומרה, הרי שהתביעה עתרה לעונש כוללשל 20 שנות מאסר, כאשר הרף העליון של מתחם העונש שקבענו לעבירת ההריגה הוא 20 שנות מאסר. לצד הקולא, תסקיר שירות המבחן מדבר אומנם על אופציות לשיקום, ועם זאת מדובר בהליכי שיקום ראשוניים ולא מוגדרים, שגם אם הם מצדיקים התחשבות, אין הם מצדיקים סטייה ממתחם העונש ההולם.

גזירת העונש המתאים לנאשם:

כאמור, התביעה עתרה לגזור על הנאשם עונש מאסר כולל בגין שני האירועים המתוארים באישומים הראשון והשני. כמו כן עתרה להפעלת המאסר המותנה בחופף, באופן שהעונש הכולל יהיה 20 שנים שנקבעו בהסדר הטיעון. לאור כל האמור לעיל, מתוך עריכת האיזון הראוי בין הנסיבות הכוללות של

המקרה והשיקולים לחומרה, יחד עם ההתחשבות בנסיבות לקולא - בעיקר בהודאת הנאשם ובנכונותו להפקיד פיצוי משמעותי לטובת משפחת המנוח - הכל על רקע טיעוני הצדדים והפסיקה הנוהגת, **אנו גוזרים על הנאשם, פה אחד, עונש כולל בגין מכלול העבירות שביצע בתיק זה, כדלקמן:**

1. מאסר בפועל של **19 שנים** וזאת החל מיום מעצרו של הנאשם - 18.11.12.
2. מופעל מאסר על תנאי בן **שנה** שהוטל בת"פ 40265/99 של בית המשפט המחוזי בת"א (3/ת) שהוארך בת"פ 5635/04 של בית המשפט השלום בת"א.
המאסר על תנאי שהופעל כאמור, ירוצה בחופף למאסר בפועל בתיק זה, **כך שבסך הכל ירצה הנאשם 19 שנות מאסר בפועל, שיימנו מיום מעצרו כאמור.**
3. מאסר על תנאי של 12 חודשים והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור את העבירות שבהן הורשע בתיק זה, וכן כל עבירת אלימות כלפי גופו של אדם המוגדרת כפשע, לרבות ניסיון, וזאת בתוך 3 שנים מיום שחרורו ממאסרו.
4. הנאשם יפצה את הורי המנוח בסך של 200,000 ₪. סכום זה שהפקיד הנאשם לצורך כך בקופת בית המשפט יועבר להורי המנוח על פי פרטים שיימסרו על ידי התביעה.
הוסברה לנאשם זכותו לערער על פסק הדין תוך 45 ימים מהיום.
ניתן היום, כ' אלול תשע"ד, 15 ספטמבר 2014, במעמד הצדדים.